



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1606. usque ad annum 1610

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118820

§. 8. Apologia Jacobi I. Angliæ Regis pro suo fidelitatis juramento.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67222](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67222)

capiendi quemcunque ob prædicta crimina Sæc. XVII.
 accusatum; & si opus sit domos ipsorum, A. C. 1606.
 vel alias quascunque ædes, in quibus latitare
 possunt, irrumpendi, reosque trahendi in
 custodiam publicam.

§. VIII.

*Apologia Jacobi I. Angliæ Regis
 pro suo fidelitatis juramento.*

Hæ leges Catholicos metu, ac peri-
 culis, hæreticos vero acriori in eos
 odio atque immensa lætitia implebant:
 Attamen cum regionum satellitum se-
 veritas imo & Præconum & Præsulum,
 qui lictorum partibus contra Catholicos
 propemodum fungebantur, crudelitas
 ingentem Regi conflaret invidiam, hinc
 ipsemet juramenti sui defensionem ad-
 versus duo Pontificis diplomata & Bel-
 larmini Cardinalis epistolam, quæ an-
 no sequenti adducetur, conscribere ag-
 gressus est, cui hunc præfixit titulum:
*Triplici nodo triplex Cuneus, seu Apo-
 logia pro juramento fidelitatis.* Igitur Rex
 nuperam conjurationem enarrans in ce-
 teros Catholicos nihil durius statutum
 fuisse ait, sed duntaxat quasdam leges
 latas de mediis, quibus ejusmodi sce-
 lerum portenta deinceps caverentur. In
 his erat, inquiebat Rex, *jusjurandum a
 subditis meis exigendum, quo testarentur se*

*Opera Regia
 Jacobi I.
 Apol. p. 112.
 Thoiras l. c.*

in

Sæc. XVII. A. C. 1606. *in fide & obsequio meo permansuros: ut Catholicos, qui fidelitatem non ejurarunt, secernerem ab iis, qui læscæ Majestatis crimina sola Religionis disparitate excusari posse credebant: multi etiam ex Pontificiis jurarunt in verba: Ast neque Sathanas quid nocentius potuisset comminisci, quam quod accidit a Romani Pontificis diplomate huc transmissa & publicata, quo ille suis omnibus hoc juramentum interdixit: unde nova diffidentiae semina inter me & Papistas meos sparsa sunt, qui aut cum vitæ rerumque omnium jactura debitum mihi obsequium denegare, aut (si Pontifici credimus) animas suas ejurata Catholica fide æterno devovere coguntur exitio. Hæc præfatus Rex, totum Pontificis diploma primum recitat, postmodum Elisabethæ Reginae clementiam erga Catholicos exaggerans ajebat, quod ante Pii V. excommunicationis Bullam nullius Catholici Sanguis effusus, gravior paulo poena irrogata, nec acerbior lex lata fuerit, quæ autem postea in Catholicos gesta fuissent, justissima, sed parca fuisse ait, summorum scelerum supplicia: his præmissis, cum se a Papa crimine persecutionis damnari ægre ferret, innocentiam suam vindicaturus hæc subjunxit: Postquam defunctæ Manibus justa feci, liceat mihi cum D. Paulo meam ipsius famam ab innumeris, quibus premitur calumniis asserere,*

ferere, & quo me pacto erga Papistas sem- Sæc. XVII.
 per gesserim, bona fide testari. Hoc sancte A. C. 1606.
 affirmem, quantacunque demum fuerit (quæ
 certe fuit maxima) decessoris mei clementia
 & misericordia in Papistas, meam tamen
 multo semper fuisse majorem, & omnino
 tantam, ut illius fiducia Pontificii nostri fa-
 stuosiores quam prius suæ Religionis liber-
 tatem, & jura omnia cum ceteris paria
 certo certius a me sibi promitterent; non
 pauci vero e præstantissimis meis subditis in-
 dulgentia hac mea perculsi & attoniti, con-
 tinuo prælagirent eventus amaritudinem,
 qualis in sulphurea conjuratione contigit.
 Quot ego notissimæ contumaciæ Papistas in
 equestrem ordinem adlegi? quanta utriusque
 religionis homines æquabilitate admisi, hos-
 que & illos omni favoris & honoris genere
 ornavi? quam liber & inoffensus in aulam
 meam & comitatum accessus omnium ordi-
 num Pontificiis semper patuit? & præter
 cetera, quanta liberalitate & promptitudi-
 ne multatitiæ pecuniæ illis feci gratiam?
 neque ignotum est, quo pacto ipse iudicibus
 injunxerim, ut damnatorum quoque Sacer-
 dotum vitæ parcerent, addito clementissimo
 edicto, quo Sacerdotibus omnibus necdum cu-
 stodia detentis ante certum diem abeundi e
 regno copia facta est, incarceratis quoque
 & damnatis venia concessa. Unde hi tan-
 quam nihil admisissent, sui juris facti sunt,
 & qui post comprehensi fuere trans mare a-
 man-

Sæc. XVII. mandati sua fruebantur libertate. Dies me
A. C. 1606. citius vel charta deficeret quam omnia in

Pontificios benefacta, in singulos, in univer-
sos, collata percenserem, qua in enumera-
tione singulæ lineæ totidem forent Romani
Pontificis accusationes, tanta nimirum in-
gratitudine tantam compensantis benevo-
lentiam.

Atque ita lachrymas omnes ex persecu-
tionis mærore per Pontificias fluentes genas
satis (ni fallor) absterimus. Verum ille
si politicæ tantum prudentiæ compos fuisset,
veritatis licet & justitiæ securus, debuerat
in hac querela meum & nuperæ Regine im-
perium distinguere, & potius laudando per-
petuam facere, quam in me cernebat clemên-
tiam. Verum etenim illud est, quod vulgo
dici solet, apud generosos animos plurimum
quoque posse fictam benevolentiae imputatio-
nem. Est autem illa de persecutione mani-
festa calumnia: neque probari potest, ex quo
ego hoc regnum adii quemquam hominum re-
ligionis causa fuisse exutum vita: nisi forte
jam ex novo Pontificis interdicto, quo de-
bitum mihi prohibetur obsequium, justa oria-
tur in multos animadvertendi necessitas, quod
si evenerit, Pontifici imputetur eorum san-
guis, qui unus est ejus fundendi auctor.

Alteram illam Pontificii Brevis partem,
qua vetat suos, ne nostras Ecclesias ritusve
aut ceremonias frequentent, non fert animus
nunc attingere; cum id mihi negotii tan-
tum

tum dederim, ut orbi terrarum illius publicam injuriam, quod subditos meos a justissima obsequii professione avertat.

Sæc. XVII.

A. C. 1606.

Ceterum verba ipsa, quibus damnatur juramentum, numero quidem pauca, sed pondere gravissima sunt; nempe id perspicuum esse debere Catholicis omnibus, quod hujusmodi juramentum, salva fide Catholica & salute animarum suarum præstare non possint; cum multa contineat, quæ salutem & fidei aperte adversentur, huic homini quadrat vetus illud Philosophi; multa dicit, sed pauca probat, imo vero nihil omnino probat. Nam quod obsequii professio erga Principem fidei & salutem subditorum aperte adversetur, est supra nostram Theologiam, & peregrinum est, & insolens dogma, & eo homine penitus indignum, qui se universalem Episcopum, & oecumenicum Christianorum Pastorem censet appellandum. Legi non semel in sacro codice, subditorum esse Principibus suis seu bonis seu malis etiam conscientie causa obedire.

Hanc in rem postea Rex varia Sacræ Paginæ, SS. Patrum & Conciliorum testimonia allegans hæc subjunxit: Pontifex igitur, penes quem est privilegium non errandi, & novos, cum libet, fidei articulos condendi, mea quidem sententia prius definire debuerat, esse hunc unum e Catholice fidei articulis, quam credendi obediendique necessitatem Catholicis imposuisset:

Sæc. XVII. *fuisse*: Sed responsionem nostram ad hanc
 A. C. 1606. *Pontificii Brevis partem hoc concludamus*
dilemmate:

In rebus temporalibus vel licet obtemperare Principi vel non licet? Si licet (quod nemo unquam vocavit in dubium) cur ita iniquus est Pontifex & ferox in Catholicos, ut licitum iis interdicit obsequium? sin æstimet, non licere, cur suæ opinionis nullam attulit causam? cur non iis concedit, vel ut rectius dicam, cur non persuadet ipsis illum Regem, ut deserant, cui obedire non debent.

Quod autem tanta contentione eos hortatur ad constantiam, & ut martyrium, ceteraque adversa propter Religionem forti ferant animo; id solum respondeo, si æqua sit & honesta causa, quam illis commendat, necessariam quoque videri hortationem ejus: sin, ut est & ego modo probavi, inutilis ea est & vana, tum nulli bono esse hortationem ejusmodi, nisi ut ipse reum se faciat Sanguinis tot ovium suarum, quas hic sciens volensque abjicit, non modo vitas, opes & familias, ubi nihil opus est evertens, verum etiam Papis omnibus sædam inurens maculam; quasi fieri nequiret, ut qui Papisiticam Religionem serio coleret, Principi alicui fidelis subditus esse posset, vel sane illius Religionis professio cum debito Magistratui obsequio haud quaquam posset subsistere.

Tan-

Tandem Pontificem excusat, quod Sæc. XVII.
A. C. 1606.
forte vano rumore deceptus præpropere hoc diploma transmiserit, nec mirum videri debeat, quod Romæ in tam ampla civitate *Judex alias non iniquus* calumnia tamen circumventus inique judicet, quod nonnulli Pio V. & Clementi VIII. non dubitant accidisse: *quinimo* subjunxerat Rex, *ipsi Pontificii eruditionis & prudentiæ fama celebriores, v. luti meus Archipresbyter, persuasum habuerunt non fuisse hoc diploma Pontificis, sed famosum libellum in Pontificis invidiam concinnatum, vel Papam calumniatorum dolis circumventum hoc scripsisse.* Qua in mente erant non rudiores solum *Papistæ, sed etiam qui eruditionis & prudentiæ fama inter eos præcellebant, e quorum numero erat & Archipresbyter.*

Ceterum hanc Jacobi I. Regis apologiam Bellarminus Cardinalis refellere aggrediebatur, ejus tamen responsio in Indicem librorum prohibitorum fuit rejecta, jussu Pauli V. Pontificis, post cuius tamen obitum, a Romano illo indice expuncta est, cur autem istud Bellarmini scriptum Paulo V. displicuerit, causam assignant nonnulli, quia hic Papa improbaverat, quod Bellarminus indirectam duntaxat potestatem, non autem per se proximam ac directam supra Reges ratione civilis & profani

Hist. Eccles. Tom. LIV. C Prin-

Sæc. XVII. Principatus summo Pontifici attribue-
 rit: an vero hæc caussa subfuerit, val-
 de ambiguum est

§. IX.

Synodus Avenionensis.

*Gallia Chri-
 stiana San-
 marth. t. I.
 p. 836. ad
 ann. 1606.
 Abbrégé de
 l'hist. Eccl.*

Hoc anno Joannes Franciscus Bordi-
 nus patria Romanus Presbyter Con-
 gregationis Oratorii ex Cabellicensi Epi-
 scopatu ad Avenionensem translatus
 die vigesima quinta Octobris circa di-
 sciplinam Ecclesiasticam Synodum cele-
 brabat, cujus tamen decreta cum præter
 ea, quæ ceteris ejusmodi Synodis com-
 munita sunt, nihil singulare complectan-
 tur, iis sigillatim recensendis super-
 sedemus.

§. X.

*Actum de gratia seipsa efficaci. Con-
 gregatio XII. XIII. XIV.*

*Hist. Congr.
 de auxil.
 l. 4. c. 14.*

Dum interim Catholica fides variis
 mediis in Anglia opprimebatur,
 Paulus V. Pontifex Maximus Gratia
 doctrinam ab omni errore Romæ toto
 studio vindicare conatus est. Hunc in
 finem coram ipso die decima Januarii
 duodecima habebatur Congregatio, in
 qua Bastida Jesuita, ut Thomistarum
 physicam Prædeterminationem cum Cal-
 vini